

KİYAMET

Haftalık!

15 Aralık 2010

Ayaklanma, başkaldırı, karşı gelme, kalkışma, teşebbüs...Kıyam'ın resmi sözlük anlamları...Kıyamet bir başkaldırı çağırısı, tahakkümün, sömürü ve zulmün kalelerinin alaşağı edileceği günlerin habercisidir. Yeryüzüne Özgürlük haftalık yayını bundan gayri Kıyamet olarak karşınızda olacak. Yeryüzüne Özgürlük talebinden vazgeçmeden, uygarlığa karşı isyankar, anarşist/anti-otoriter metinleri, Anadolu'dan, Kürdistan'dan, Afrika'dan, tüm yeryüzünden isyan ve direniş haberlerini yayınlamaya devam edeceğiz. Kıyamet, uluslarötesi olduğu kadar yerelde güncel veya klasik anarşist fikir ve eyleyişin farklı hatta kimi zaman birbirine zıt kanallarından metinlerin yayımlandığı, bir bültendir.

Kıyam şimdi, burada...Gezegen ölçeğinde direniş, sistemin yıkımının semptomlarıyla birlikte sürüyor. Tekno-endüstriyel üreticiliğin uysallaştırıcı muhalefetini aşan deneyimler bizim öncelikle yansıtmaya çalıştığımız. Ana-akım kültürün ve siyasal havanın sınırlarını zorlayan isyankar akışlara meyletmiş hareketlenme ve kalkışmalar da bu bültenin ilgi alanına girmektedir.

Bu yayının çıkmasındaki temel neden, kendi cephemizden anarşist fikir ve eylemin yayılmasını sağlamaktır. Bizimle aynı fikirdeysen, her hafta yayınlanan bültene katkıda bulunabilir (yazı, çeviri, haber, dağıtım vs.), kendi adına faaliyetlerinde kullanabilirsin.

2010'u KAPATIRKEN ya da Direnişi 2011'e taşı...

BELAPRESENTE

Bir seneyi daha bitirmek üzereyiz. Yoğun, ateşli ve direnişi bol bir sene geçirdik dünyaya çapında. Her ne kadar bunların yansımalarını coğrafyamızda çok fazla görme şansımız olmamış olsa da genel olarak dünyada anarşist/anti-otoriter hareketler açısından bir hareketlilik söz konusu. Önce bir bakalım 2010'da belli başlı neler yaşandı.

Kanada'da G8/G20 toplantılarına karşı eylemler, 2010 kış olimpiyatlarına karşı eylemler; Kırgızistan ve Tayland'daki büyük hükümet karşıtı isyanlar; Kürdistan'da hiç sönmeyen isyanlar ve çatışmalar; ADB, İngiltere, İtalya, Fransa, Yunanistan ve birçok ülkedeki öğrenci isyanları, üniversite işgalleri; Meksika'da COP16 karşıtı eylemler; Rusya'daki Khimki ormanının yok edilmesine karşı direniş; Afrika'da petrol şirketlerine karşı silahlı direnişe geçen halklar...

Sayacak çok fazla şey var, kısaca söyleyeceğimiz ise direniş her yerde hızla ve daha da ateşli bir şekilde büyümekte. Aynı şekilde devletlerin politikaları ve eylemleri de bir o kadar sertleşmekte. İnsanlığın büyük bir kesiminin farkında olmadığı bir sosyal savaşın içindeyiz aslında, her kanatta ilerliyor bu savaş; sokaklar, işyerleri, okullar, internet... Ve gittikçe kızışıyor her şey. Bunun bilincine varmamız ve buna hazırlanma-

mız gerekiyor. Direnişi daha güçlü bir şekilde 2011'e ve sonrasına taşımamız lazım. İçinde bulunduğumuz koşullar daha güçlü ve daha sert olmamız gerektiğini görmemiz lazım. Özellikle bu coğrafyada süregelen korkak ve pasif ruhu yıkmamız gerekiyor. Devletin her şeyini kabul lenen ve ses çıkarsa bile bunu korkak bir şekilde yapan bu ruhu artık kovmamız gerekiyor her yerden. Yumurtalardan daha fazlasına ihtiyacımız var çünkü. Basit yürüyüşlerin ötesine geçmemiz gerekiyor.

Uzun zamandır okunan bir yalan var bu topraklarda; "mevcut tarihsel nesnel koşullar. Bu bahaneyi kullanarak istediğiniz şeyin önüne geçebiliyorsunuz. Bu zirvalarla yıllardır olduğu yerde durup, kendilerini sözde devrimci ilan ederek başkalarının önünü kesen bir kafa var. Ve bu kafanın artık sona erdirilmesi gerekiyor. Tüm dünya gergin ip üstündeyken böyle zirvalarla rahatlığa gömülmek gerekiyor. Artık bir şeyleri gerçekten değiştirmek için hareket etmemiz lazım.

BU TOPRAKLARDA GERÇEKTEN HAREKETLİ OLABİLECEK, GERÇEKTEN HIZLI GEÇEBİLECEK BİR YILIN BÜYÜK KISMINI BOŞA HARCADIK. ELBETTE ÖNEMLİ BAZI

**Merry Crisis
and
Happy New Fear**

ŞEYLER YAPILDI VE YAŞANDI ANCAK BUNUN ÇOK DAHA FAZLASINI YAPABİLECEK HALDE OLMAMIZA RAĞMEN BUNLARI HARCADIK DİYEBİLİRİZ. BUNLARI İYİ İNCELEMELİ VE 2011'E GİRERKEN AYNI HATALARI BİR DAHA YAPMAMAK İÇİN HAZIRLANMALIYIZ. ÇÜNKÜ BİZİM BOŞA HARCADIĞIMIZ HER AN İKTİDARLARA DAHA FAZLA GÜÇ KAZANDIRIYOR.

Evet çok da aktif olmayan bir sene geçirdik kendi adımıza ama dünyada böyle değildi ve bunu görerek kendimizi biraz toparlamamızın önemli olduğunu düşünüyorum. Daha aktif, daha sert ve daha akılcı hareket etmemiz lazım. Biz hareket etmedikçe tek yapacağımız internetten veya TV'lerden başka ülkelerdeki isyanları ve direnişleri izleyip iç çekmek olacak. Bununla da çok önemli bir şey yapmış sayılmıyoruz.

İSYANIN LAFTA KALMADIĞI,

Daha cesur,

DAHA ATEŞLİ VE

2010'dan daha fazlasını görebileceğimiz bir yıl dilekleriyle...

İslam Dünyasında Feminizm

BAŞLANGIÇTA

İslami ülkelerde feminist hareket 1950'lerden bu yana başlangıçta az sayıdaki feministin, öncelikle Türkiye, Mısır, Cezayir, İran ve Fas gibi, o dönemde göreceli olarak daha liberal ve laik rejimlerde şekillenmeye başladı. İran 1979 İslam Devriminden sonra bu "laiklik ligi"nden düşmüştür. Bu hareket genellikle akademik yapıdaydı, kimi zaman erkekler tarafından sesini duyuruyordu ve bulundukları rejimler için modernizmin, gelişmişliğin ve demokrasinin göstergesi olarak yaklaşıyordu. Bu ülkelerdeki erken dönem feministlerin pek çoğu akademisyenler ya da ülkeyi yöneten elit kesimin üyeleri idi. Örneğin genç Türkiye'de Türk toplumunun "batılılaşma ve modernleşme" sürecinin bir parçası olarak kadınlar ulusal seçimlere katılmaya teşvik edilmiş ve pozitif ayrımcı kotalar yaratılmıştır. Ancak gümüş tepside şanslı birkaç kadına sunulan bu özgürlük kadınların sorunlarına çözüm getirmeyi başaramadı. Tüm Müslüman ülkelerde kadınlar, dinin yaşama geçirilme biçimini ve kadının ezilmesindeki rolünü sorgulayan bir feminist hareket için 1970'ler ve 1980'lere kadar beklemek zorunda kaldı.

İSLAM

Muhammed Peygamber İslam'ın başlangıç döneminde bir dizi sosyal, ekonomik ve kültürel reformu hayata geçirmişti. Bu radikal reformların pek çoğu kadının toplumdaki yerini ve kadına yaklaşım biçimini etkiledi. Kız bebeklerin öldürülmesi yasaklanmış, kadınlara mal ve para varlıklarını kontrol etme ve miras hakkı verilmişti. Çok eşliliğe sıkı bir denetim getirilmiş ve kadınlara drahomalarının kendilerinde kalmasına izin verilmişti. Kendi dönemleri için radikal sosyal ve ekonomik değişimler olarak görülebilecek bu değişimler dindar okulun Müslüman feministleri tarafından politikalarının temeli olarak kullanılmaktadır. Ne var ki Kuran cinslerin ayrımını kesin bir dille emreder ve kadınların geleneksel rollerinin devamı yönünde görüş verir.

Müslüman ülkelerin çoğunda Kuranın Allah'ın sözü olduğu inancı nedeni ile aileye ilişkin yasaların temelini oluşturur. Kuran'ın kadınlara ilişkin düzenlemeleri sıkı bir şekilde uygulanır. Bu pozitif reformlara rağmen Kuran "Allah'ın birine diğerinde fazla hediye ettiği özellikler nedeni ile" erkeklerin kadınlardan üstün olduğunu verdiği kadınlardan üstün olduğunu ifade eder (Kuran, 4:34).

FEMİNİZM İSLAMIN NERESİNDE DURUYOR?

Feminist Frida Hussain, İslamcı Feministlerin tartıştıkları konuların Kuran'da yazıldığı biçimi ile Allah'ın sözleri ile ilgili değil, din alimlerinin Kuran'ı yorumlarına yönelik eleştiriler olduğunu düşünmektedir. Frida Hussain bu görüşlerin uydurma olduğunu, bu grubun otantik olmayan bu geleneksel gö-

Türk anarşist ve feminist, Gezgnavrat İslami ülkelerdeki kadınların dolaşmak zorunda oldukları İslam ve Batı arasında kalan ince hattı tanımlarken "İslami ülkelerdeki kadınların tümü, dinin yaşama geçirilme biçimini ve kadının ezilmesindeki rolünü sorgulayan bir feminist hareket için 1970'ler ve 1980'lere kadar beklemek zorunda kaldı. Batı feministleri çok kültürlükçü politik doğruluk havalarda lafı dönüp dolaştırırken ve egzotik dinlere saygılarını göstermek için yarışa dururken, öte yanda, Türkiye, İran gibi ülkelerde ve İslami olmayan ülkelerde yaşayan Müslüman diaspora feministleri arasında, politikaları ve mücadele yolları Batı'nın Liberal Feminizmi ile aynı yolu izlemeyen İslami ülke feministlerinin sayısı artmaktadır. Gelişmiş dünyada bugün varolan feminist ideolojilerin ve eylemlerin büyük çoğunluğu Müslüman ülkelerdeki yoldaşlarının mücadelesini açıkça, direk olarak ya da etkin bir şekilde desteklemediği gibi çözüm sunmaktan uzaktır." diyor.

rüşlerinin Peygamberin söylediklerini temsil etmediğini ya da Hadislerinin yanıltıcı versiyonları olduğunu ifade eder. ^[1] (Hadis: Muhammed Peygamberin öğretisi ve sözleri)

Müslüman Feminist Akademisyen Nazıra Zayı al-Din daha ileri giderek Kuranın başlangıç ve Orta Çağ dönemindeki yorumcularının "Peygamberin aile yasaları ve kadına saygı hakkındaki kutsal sözlerini hiçe saymakla" suçlar. Ancak tüm bunlar Muhammed'i bu makalenin yazarının gözünde feminist bir lider de yapmaz.

Bu İslam içinde kalan, geniş oranda popüler feminizm türü hiyerarşi ve ataerkilliği desteklemeye devam ettiği için feminizmin sınıf temelli bir analizi ile ters düşer. Kimi politika bilimcilerinin savunduğu gibi demokrasi için mücadelenin temelini oluşturabilir ve ileri doğru bir adım olabilecektir; fakat İslamcı Feminizm, Müslüman ülkelerde yaşayan Müslüman olmayan ve Müslüman kadınların yaşamlarının gelişmesi için zorunlu radikal değişiklikler yapmakla ilgili görünmüyor. Bu feminist anlayışta liberteryan görüş açısından da bir sorun var: (İslami Feminizm) kulağa hoş geliyor ama bir kere her şeyden önce feminizmin neden din yararına çalışın ya da çalışmalı ki? Feminizm kadınlar yararına çalışmalıdır.

Müslüman Feministlerin Şeriat içinde çözüm aramalarında büyük bir tehlike var. Kadın düşmanı şeriat rejimlerinin, hiç bir çaba sarf etmelerine gerek kalmaksızın ve ucuz "Halkla İlişkiler" ve politik reklam yapımlarını kolaylaştırıyor. Bu rejimlerin Batı basınına şeytanın hizmetkârı olmakla suçlarken yine aynı basın tarafından umutsuz bir şekilde "o kadar da fena olmadıklarının" gösterilmesini istemeleri ironiktir. Bunun aracı da Batı basınında yer alan İslam ve Feminizmle ilgili haberler, programlar ve yazılardır.

Suudiler de bu İslami Feminizm "Politik Reklamı"nın Amerikan, İngiliz, İsrailli ve Fransız silah endüstrileri ile olan gizli yatırım maceralarının açığa çıkması korkusu ile kullanırlar. 2008'de İngiltere'deki BAE (devlet destekli İngiliz Silah Endüstrileri A.Ş.) soruşturması sonrası Suudilerin İngiliz mahkemelerine müdahalesi konusunda rahatsızlık büyükmektedir. ABD'de askerlerin aileleri savaşa karşı örgütlenmekte ve Bush rejiminin Suudi finans güçleri ile yakın flörtlerini sorgulamaktadırlar.

Bu Politik Reklam Müslüman ülkelerdeki feministlerin önünde duran "odanın ortasındaki "beyaz fil"dir. Ülkelerimizde hali hazırda var olan daha ağır mücadelelere girmekten ve daha fazla düşmanlığın kurbanı olmaktan korkuyoruz. Diğer bölgelerdeki feminist yoldaşlarımız neden bütün çözümlerin din içerisinde arandığına şaşırmasın. Toplumlarımızda laik gruplar arasında dahi kadınlara dayatılan bekaret, evlilik ve boşanma gibi konularda temel değerler için dini suçlamak tabudur.

Son on yılda ve öncesinde İran'da kadınların sorunlarına çözüm arayan pek çok sayıda yaygın görülmektedir. İnternette hızlı bir arama İran'da feminist hareket hakkında binlerce makale döker ve İran Feminist hareketinin büyük yıldızı, İran kadınlarına çok az şey veren İran parlamentosu üyesi Ayatollah Rafsanjani'nin kızı Faezah Hashemi hakkında pek çok yazıya rastlamak mümkündür. Bütün bu hadiseyi sarmalayan mide bulandırıcı "gümüş tepside sunulan özgürleşme" kokusu en açık şekilde Hashemi'nin, savaşla yerle bir olmuş, erkek sayısı azalmış bir ülkede yaptıkları işe karşılık aldıkları yok denecek kadar az ücretlere çalışan kadınların emeğinden büyük oranda faydalanan bu rejimin iki yüzölçümünden bahsetmemesinde ortaya çıkar. Hashemi bir süredir Tahran'da basılan Batı feminizminin "cinsler arasında düşmanlığı artırdığı, cinsiyet rollerini karıştırdığı ve kadınları seks nesnesi haline getirdiği" fikrini yayan Zonan ve Zan'ı yayımlamakla meşguldü. Bu tanımlama Batı feminizminin belli grupları için doğru bir analiz olmakla birlikte feminist bir alternatif sunmakta başarılı da olamamıştır. Yazarlarından bir kısmı eşitlikten ziyade kadınlara eğitim ve iş haklarını tanıırken aynı zamanda ev kadınlığına ve anneliğe tam saygınlık kazandıracak "cinsiyet rollerini tamamlayıcı" bir İslami feminizmi önermektedirler. Bunun yoldaşlarımızın nerede yanlış gittiğini ifade etmek için yeterli olduğunu düşünüyorum.

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi kadın sorunlarının sınıf temelinde analizi çok yakın tarihlere kadar beklemek zorunda kaldı.

Mısırlı akademisyen Nawal El Saddawi, Müslüman kadınların sorunları ve ezilmişliği üzerine ilk sınıf temelli analizi üretti. Saddawi kadının ezilmesinin nedenini "temel olarak din ideolojilerinden değil... kökleri sınıf (düzeninden) ve ataerkil sistemden

kaynaklanır. İslam tarihi İslam öncesi kadın cinselliğini 'kaos içinde, herkesin birbirine karıştığı, temelinde kadının kendi kaderini belirlediği sınırsız bir ahlaksızlık' içinde tanımlar. 'Erkeğin inisiyatiften yoksun bırakıldığını ve ilişkileri ayrıcalıklı bir pozisyondan kontrol edemediğini' ifade eder. Bu korkular Müslüman cinsiyet rolleri belirlenirken arka planını oluşturmuştur. Düzgün bir sosyal düzenin temelini kadın cinselliğinin kısıtlanması ile mümkün olacağı anlayışı bunun temelini oluşturur. "12" şeklinde açıklar.

BUGÜN

Bu cinsel korkunun en kötü yaşama geçirilme şekli kız çocuklarının labia ve klitorislerinin kesilip biçilmesidir. Kuran'da ve Hadislerde hiçbir temeli olmamasına rağmen kadın sünneti hala İslam adına çocuklara zorla uygulanmaktadır. Bu uygulama İslam öncesine hatta beklide Musa öncesi döneme kadar dayanmaktadır.

Bugün hala kadınların canlı hayvan sürüsünün bir parçası yerine koyulduğu, basit bir meta olarak algılandığı toplumlar vardır. Bu kadınlar modern dünyanın köleleridir, dünyanın başka yerlerinde cinsel ilişki için suç sayılan yaşlarda başlık ya da işçilik için para karşılığı satılıyorlar.

İslam ülkelerinde kadınlara karşı zulmün ve ezilmelerinin o kadar çok örneği var ki bu iki cinsiyete iki ulus olarak baksak insanlık tarihinin en acımasız ve en uzun işgal ve savaş karşıımıza çıkar. İlk önce çok uzun süredir devam eden bu düşmanlığın açıklanması gerekiyor.

Batılı feministlerin bu olanlar hakkında ilk elden bilgi sahibi olmaları Müslüman toplumlarda yaşayan kadınlarla iletişimlerinde önemlidir. Öncelikle olanların farkında olduklarını ve ilgilendiklerini, ikincisi bu zulmün sona erdirilmesi için bu kadınların verdikleri mücadelede destek olduklarını göstermek için bu zulüm hakkında bilgi sahibi olmaları gerekir.

Müslüman ülkelerde kadınlara karşı saldırıların ve insan hakları ihlallerinin herhangi bir listesini yapmak hiç de zor değil. Bu makalenin yazıldığı hafta (Mart 2008) yalnızca Guardian'da (İngiltere) bile Irak ve Suudi Arabistan'da kadınlara karşı zulme ilişkin iki büyük haber raporu yer aldı. Ne yazık ki bu olaylara global popüler medyanın ilgisi Afgan ve Irak savaşlarından sonra başladı ve Amerikan savaş makinesinin bahanelerini oluşturdu. Bu güçlerin kadınların ezilmelerini söylem olarak kullanması Afganistan gibi ülkelerde kadınlara bir yararı olmadığı gibi zulmün ve baskının artmasına neden olmuştur. Daha da ötesi Afgan kadınlarının durumu İran, Suudi Arabistan ve diğer Körfez Arap ülkelerinin rejimleri tarafından daha fazla özgürlük isteyen kadınlara karşı başlarına neler geleceğini gösteren birer göz dağı olarak kullanılmıştır.

Batı feministleri çok kültürlükçü politik doğruluk havalarında lafı dönüp dolaştırır ve egzotik dinlere saygılarını göstermek için yarışa dururken, Türkiye, İran gibi ülkelerde ve Müslüman olmayan ülkelerde yaşayan

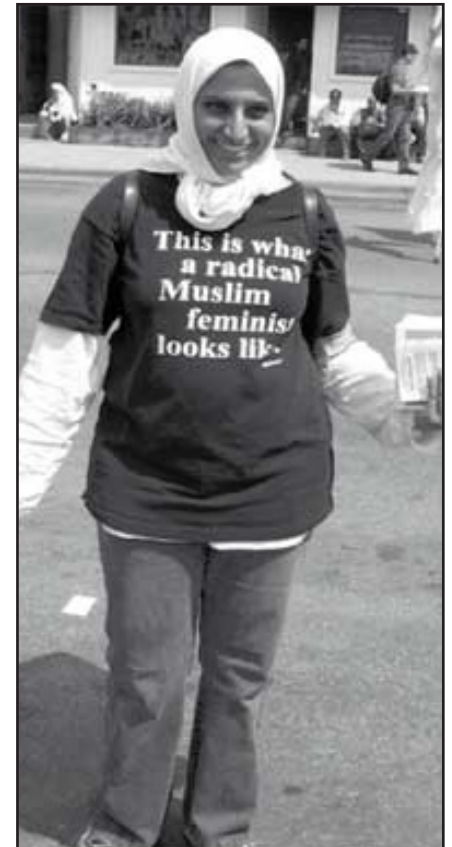
diaspora feministleri arasında, politikaları ve mücadele yolları Batı'nın Liberal Feminizmi ile aynı yolu izlemeyen Müslüman ülke feministlerinin sayısı artmaktadır. Bu feministlerin gözünde Batı Feminizminin Aziz Rahibeleri Condolezza Rice, Margaret Thatcher, Mary Hearney (Sağcı İrlanda Sağlık Bakanı) ve en kalite ürünleri de Spice Girls ve Sex in the City'dir. Aynı medya ve pop kültür makinesi Müslüman ülkelerde kadınlara karşı zulmü ve baskıyı Müslüman ideolojinin yaşama geçme biçimi olarak gösterir. Fakat Müslüman olmayan ülkelerde kadınlara karşı zulmü ve baskıyı hiçbir zaman "Hristiyan" ya da din etiketi ile manşetlere taşımaz. "Müslüman ülkelerde kadınların baskı görmesinin nedeni İslamdır" nosyonu liberal feministlerle, bu makalenin yazarı da dahil, her eğilimden İslami ülke feministlerini karşı karşıya getiren karmaşık nedenlerin kökeninde yatar. Kadınlar Müslüman ülkelerde baskı altındadır çünkü kadınlara karşı bu zulüm düzenin öncelikli uygulayıcısının hala din olduğu ataerkil toplumlarda yaşamaktadır. Müslüman toplumlarda Feminizmin karşı karşıya olduğu ana sorunlardan biri feminist hareketin karşılarındaki sorunların dinsel, kültürel yada sosyal yapıda mı olduğunu anlamaktır. Bu makale ne din savunusu içerisine girmeyi hedefler ne de İslamın yapısı içerisinde çözüm arayan Müslüman Feministlerle görüş birliği içerisindedir. Ancak, İslamcı feministlerin Şeriat yasaları ve rejimleri içerisindeki umutsuz arayışları gerçekçi bir süreç zarfında ileriye doğru sınırlı birkaç adım atılmasını başarabilir; radikal değişimlerin bir gecede gerçekleşme şansı, zalimin çok büyük ve kahrolası ölçüde güçlü olması nedeni ile çok azdır. Bu hareketler aynı zamanda daha radikal ve dine bağlı olmayan ideolojiler geliştirecek olan kadınlar için göreceli olarak düşüncelerini özgürce ifade edebilecekleri daha güvenli platformlar da sağlar.

"Gelişmiş dünyada " Müslüman kadınlar hakkında çok daha fazla bilgi gerekmektedir. Küresel medyada bugün Müslüman kadını yalnızca kurban olarak gösterilmektedir. Onlar hakkında yazılan her şey kurbanlıkları üzerinedir ya da kurban edilmişliklerini anlatacaklarsa sesleri duyurulmaktadır. Batılı gözlemciler Müslüman kadınlara yine Batı'da durdukları yerden kimliklerinin ve sorunlarının ne olduğunu ve nasıl yaşamaları gerektiğini söyler. Müslüman kadının eğitim, sağlık ve sanat alanlarındaki başarıları, mücadeleleri ve kazanımları her zaman içinde yaşadıkları rejimler tarafından "bahşedilen" haklar ve anlaşmalar olarak açıklanır.

Müslüman dünyada yarım milyardan fazla kadın ve çocuk temel eğitim almamıştır, en temel insan haklarını talep edebilecek güce dahi sahip değildirler ve dünya zenginliğinin üçte birini, çok düşük ücretlere ya da ücretsiz üretmektedir, işverenlerine ve devletlerine sağlık ya da eğitim anlamında maliyetleri sıfıra yakındır. Tüm bunlar bu yarım milyon genç yaşta ölmelerine neden olmaktadır. Bu umursamaz ve aç kar ekonomisi bu iş gücünden çok büyük oranda yarar sağlar. Hayal gücüm 30 yıl sonra Müslüman kadınların temel insan ve işçi haklarını kazandıkları ve emeklilik maaşları ve haklarının faturasını ülkelerinin maliye bakanlarının

masasına bıraktıkları bir dünya düşletiyor bana. Gaz odaları seçeneklerden biri olmadığına göre böyle, o zaman ne yapacağız? Bugün en ucuz "insani" seçenek "hiçbir şey" yapmamak ve bu insanları eğitimsiz, güçsüz ve sağlıksız bırakmak. Müslüman kadınların karşı karşıya oldukları gerçek sorunları anlamak ve bunların çözüm sürecinde yer almak için, kendi yaşam biçimlerimizde ve üretim kültürümüzde radikal değişimler gerekmektedir. Bu değişimler dünya çalışanlarına yardım etmek isteyenlerin en iyi başlangıç noktaları olabilir. Bu çalışanların üçte biri Müslüman kadınlar ve çocuklardır. Eğer Müslüman olmayan ya da Müslüman kadın emekçilerin yaşamlarında radikal değişimler kulağa gerçekçi gelmiyorsa mücadelemize saygı duyulmuyor demektir ve bize yalnızca yalan söylenmiştir. "Gerçekçi" alternatifler çok uzun sürebilir ve Batı Feminizminin geçtiği iki adım ileri bir adım geri bir yoldan geçebilir. Fakat o feminizm bugün sosyal politik alanda dalga geçilen bir köşeye sıkıştırılmakla son bulmadı mı?

İran gibi bir rejimde emperyalizme karşı bir bilince sahip olmadan ayağa kalkamazsınız ve hiç kimse ölmek için yola çıkmaz, kazanmak için yola çıkar. Kimi zaman Müslüman kadınlara nasıl cahil bir gözle bakıldığını görmek bile aşağılayıcı. Batı kilometreler uzunluğunda köşe yazıları, TV şovları ve filmde çarşaf ve burka (ve biz de türban) hakkında döktürürken Müslüman kadınların çoğu çocukları için sofraya yemek koyabilmek, temel sağlık ve eğitim hizmeti alabilmek için mücadele vermektedir. Müslüman kadınlar, birinci el sömürücüleri tarafından değil fakat sözde "dostları" tarafından yaşam biçimlerini açıklamaya zorlanarak, bir yandan çok zor ve tehlikeli koşullarda adalet ararken bir yandan da dünyadan kasabın sev-

diği ete gösterdiği sevgiyi görüyor. Müslüman ülkelerdeki kadınlar konu olunca neden yalnızca ve yalnızca çarşaf ilgi çekiyor? Politik doğruluğun o geniş yelpazesinde çok az kişinin bilinç altı önyargılarından kurtulabildiği için olmasın? Yelpazenin kalanı yalnızca kadının (ya da çocuğun) çarşafı ya da daha kötüsü vajinası söz konusudur. Olunca ilgilenmekten gayet memnundur.

Müslüman kadınların erkekler tarafından ve erkekler için kurulmuş kapitalist sistemin karşısında durmayı beceremeyen Batı Feminizminden bekleyebileceği şeyler çok azdır. Gelişmiş dünyada bugün varolan feminist ideolojilerin ve eylemlerin büyük çoğunluğu Müslüman yoldaşlarının mücadelelerini açıkça, direk olarak ya da etkin bir şekilde desteklemediği gibi çözüm sunmaktan da uzaktır. Radikal değişimleri birlikte gerçekleştirmek için zorunlu olan güven henüz kurulmamıştır. Batılı feministler feminist rahatsızlıklarının Müslüman yoldaşlarınca küçük ve önemsiz görülebileceği ve erkeklerle özel golf kulüplerine eşit üyelik için Müslüman yoldaşlarını kendileri ile birlikte harekete geçirmekte güçlük çecekleri gerçeği ile yüzleşmek zorunda kalabilirler. Müslüman kadınlar aynı zamanda çaresiz ve sesi olmayan kurban şeklindeki kalıcı, değişmeyen rollerinden kurtulmak için de savaşıyor. Bu rolden kurtulmaya çalışırken yaşamın her alanında görünür ve ses sahibi olmayı istemek, kazanımları kutlamakla haklarının ihlallerini dile getirmek arasında hassas bir denge tutturmaya çalışıyor.

Türkiye, Mısır, Fas ve Cezayir gibi göreceli olarak daha liberal laik Müslüman toplumlarda dine bağlı olmayan tüm feminist akımlar erkeklerle şeriat rejimi içerisinde bir eşitlik istemediğimizde birleşiyoruz. Bu geniş bir alanı kaplayan "laik feminizm" in inancı olmayan ya da inancını uygulamayan üyeleri dinden gelen her kuralı reddetmektedirler. Bu feministlerin kimileri devlet ve din işlerinin, birbirlerine yarar sağlamak için varolmadıkları inancıyla, ayrılmasını önerirken toplum içerisindeki değerlerinin varlığını kabul ederler. Bunun nede-ni makalenin başlarında belirttiğim korkular olabilir.

"Modern" dünya kadınlarının yaşamlarında çok az şey özgürleşme mücadelesi için iyi bir model teşkil ediyor. Müslüman kadınlar kapitalist toplumun hastalıklarının çok iyi farkındadır ve kendilerini ve çocuklarını bu Britney Spears, MTV, Hello, Posh ve Beckham, moda dünyası, porno endüstrisi, dış görünüm hastalığı ve Spice Girls kültürü gibi hastalıklardan korumak istemektedirler. İyi niyetli Müslüman olmayan yoldaşlarımız işte burada durumu yanlış anlıyorlar. Çok büyük bir yol kat etmiş olsalar da biz aynı yoldan gitmek istemiyoruz. Sonuç olarak batı feminizminin son bulduğu o dalga geçilen köşede son bulmak istemiyoruz. Biz ordularda savaşmak istemiyoruz, savaşlar açmaya ve devlet bütçelerini daha fazla silah almak için harcamaya karar alan parlamentolarda oturmak istemiyoruz.

Ülkelerimizi 150 yıl sürecek Dünya Bankasından alınan dış borçlanmalara boyun eğdirecek gücü istemiyoruz. Yaşamlarımızı sofralarımızdan nimetimizi çalan dünya Ticaret Örgütü gibilerinin emirlerine teslim etmek istemiyoruz. Öncelikli ihtiyaçlarımız temel insan hakları, ekonomik özgürlük, eğitim, iş ve sağlıklı, almaya gücümüzün yettiği yiyecektir. Yaşadığımız dünyada şu anki durumda bu temel haklar dünya emekçilerinin pek çoğundan esirgenmektedir ve bize de sunulmayacaktır. Bu hakları almanın yolu üretimi ve üretim araçlarını tüm sorumlulukların eşit şekilde paylaşıldığı tam bir kontrol altına almak üzere sokağa çıkıp örgütlenmek ve radikal değişimleri yaratmaktır.

Müslüman kadınların gereksinimi olan gerçek değişimler:

Emeklilik güvencesi - Bugün dünyada ancak şanslı birkaç milyon insan emeklilik haklarına sahiptir. Bunun acil olarak değişmesi gerekir.

Varlık - Fakirliğin ortadan kaldırılması için yeniden toprak ve gelir dağılımına acilen gereksinim vardır.

Borçlar - Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Bankası ve IMF gibi örgütler en kısa sürede kapatılmalıdır ve tüm az gelişmiş ülkelerin tüm "dış borçlar" ını kolektif bir şekilde ödemeyi durdurulmalıdır.

Savaş - Silah, füze ve mayın üretimi hemen durdurulmalı, bütün silahlar etkisiz hale getirilmeli ve askeri harcamaların yol açtığı tüm borçların ödenmesi kolektif olarak durdurulmalıdır.

Emekçi ücretleri - Geri almış bölgelerin ve ülkelerin işçilerine emeklerinin karşılığı minimum değil maksimum oranda ödenmelidir.

Üretim - Gerçek talebe yönelik üretim tipi ve ürünlerin belirlenmesi için hızla araştırmalar yapılmalıdır

Çevre - Kaçınılmaz ve yaklaşan doğal afetler nedeni ile sürdürülebilir bir yaşam biçimi ne pahasına olursa olsun zorunlu olmalıdır

Aile ilişkileri - Ev işleri kolektif ya da karşılığı ödenerek örgütlenmeli ve o evde yaşayan herkesin sorumluluğu olmalıdır

Eğitim - Alternatif eğitim modülleri ve okulları yaratılmalı ve kolaylaştırılmalıdır.

Vergi ve giderler - Vergi ve büyük şirketlere ve ortaklıklara (konsorsiyumlar) verilen yatırım teşvikleri durdurulmalı ve alınan vergilerin nereye harcanacağı üzerine emekçilerin tam söz hakkı olmalıdır.

GEZGINAVRAT

1. Hussain, Freda, *Muslim Women*, Croom Helm, Worcester, 1984.

2. Mernissi, Fatima, (Mary Jo Lakelan, trans.), *Women and Islam: An Historical and Theological Enquiry*, Blackwell, Oxford, 1992.

* Makale ilk önce İrlanda'da yayımlanan anarka-feminist yıllık yayın RAG'in (Revolutionary Anarchist Group) 3. sayısında (2008 ardından Workers Solidarity Movement (Güney İrlanda İşçi Dayanışma Hareketi) ve üç aylık yayın Kırmızı Siyah Devrim'in (Red and Black revolution) sonuncu ve 15. sayısında yayımlandı. Makale Nisan 2008'de Güney İrlanda, Leitrim'de düzenlenen Anarşist Eğitim ve Paylaşım kampında atölye semineri olarak okundu.

KÖPRÜ TALAN, KANUN YALAN, İSYANA DEVAM

Karadeniz İsyandadır Platformu, 26. Aralık'ta "Köprü Talan, Kanun Yalan, İsyana Devam!" pankartı ile Loç, Macahel, Hemşin, Bartın Platformu, Trabzon Araklı, Çoruh Aksu ve Çayeli Senoz Vadileri ve yaşam savunucularıyla derelerin, doğanın ve yaşamın talanına karşı Kadıköy'deydi 3. Boğaz Köprüsü projesinin, İstanbul'un ve İstanbullunun ulaşım, su, hava kirliliği ve barınma sorunlarını daha da ağırlaştıracağını savunan siyasi partiler, çevre örgütleri, sendikalar, akademisyenler, sanatçılar ve gazeteciler 26 Aralık'ta Kadıköy'de bir araya geldi.

3. Köprü Yerine Yaşam Platformu öncülüğünde Karadeniz İsyandadır platformu ve 70'den fazla örgütün imzacı olduğu mitinge yaklaşık 4 bin kişi katıldı. Mitingde, 3. köprüye karşı çıkılmasının yanı sıra, hidroelektrik santraller, termik santraller, kentsel dönüşüm projelerine "hayır" denildi. Doğayı, su havzaları ve ormanları, sermayenin hizmetine sunan, halkın yaşam alanlarını elinden alan düzenlemelere izin vermeyeceğini haykıran binlerce kişi, sermayenin çıkarları doğrultusunda yaşama geçirilmek istenen bütün projelere karşı mücadele edebileceklerini söyledi.

Direnişlerinin 19. gününde eyleme KİP kortejinde katılan LOÇ platformu "19 gündür Karaköy'de ORYA enerji önünde oturuyoruz" yazılı dev pankartları ile seslerini güçlendirdiler. Kürsü konuşmaları sırasında Loç vadisinin şirket önünde yapmış olduğu direnişten söz edilerek bugün şirket kepçeleri ile vadiye girdi diye anlık bilgiler aktarıldı. KİP kortejinde bulunan Macahel'liler Türkiye'nin tek biyosfer rezervine dokunulmaması için slogan attı. Geçtiğimiz aylarda köy derneği tarafından şirketle anlaşarak adeta bölgeyi satan senoz derneğine karşı Senoz'lular "Senoz satılık değildir" pankartı altında yürüdü. Hemşin'de geçtiğimiz aylarda ilçelerine yapılmak istenen ÇED bilgilendirme toplantısını yaptırmayan Hemşin'in yiğit kadınları ve gençleri bir kez daha şirketlere alandan seslendiler. "Borusan'ın sanatı öldürüyor yaşamı pankartı" ile aylardan beri Borusan'ın ikiye bölünmüşlüğüne ortaya çıkarmaya çalışan Erzurum Aksu halkı alanlarda gerçek sanatın emek ve doğaya saygı olduğunu dile getirdiler.

3. köprü'nün İstanbul'un elinde kalan son ormanların yok edilmesidir, doğanın tahrip edilmesi demektir. 3. köprü demek, yeni bir rant köprüsü demektir, şirketlerin, betonları, otoyolları ve makinelerin İstanbul'u işgal etmesidir. Yaban hayatın yok edilmesi, suyun gasp edilmesi ve binlerce insanın evsiz kalması anlamına gelmektedir.

**Köprü Talan,
Kanun Yalan,**

Karadeniz İsyanda İsyana DEVAM...

www.karadenizisyandadir.org

“Uygarlık; içeride baskı,.....
dışarıda fetih yaratır.”

Stanley Diamond

Kapitalist uygarlık ancak fetihle varolabilir. Havayı, toprağı, suyu, gezegeni ve sakinlerini kısacası her şeyi birer üretim aracına indirgeyen sermaye sisteminin yayılcı projelerinden birisi olan 3. köprü, şirketlerin ve devlet kurumlarının yararına betonların, otoyolların ve makinelerin İstanbul'u nihai olarak fethetme arzusundan başka bir şey değildir. 3. köprü; betonların, iş makinelerinin, otoyolların ve yeni endüstriyel alanların açılmasıyla diğer taraftan 3. köprü güzergahındaki ormanların, yaban hayatın yok edilmesi, suyun gaspedilmesi ve binlerce insanın evsiz kalması anlamına gelmektedir. Şehre TOKİ eliyle daha fazla lüks konut yapılması, daha fazla insanın evsiz kalması ve beton virüsünün daha da yayılmasıdır.

Bizler bir avuç rantçının ceplerini doldurmak ve endüstriyel kıyameti hızlandıracak çevresel yıkımlara yol açacak olan diğer birçok proje gibi 3. köprü'nün de karşısındayız. Ancak sadece 3. köprü'nün karşısında olmakla yetinmeyiz, başlı başına bir sorun olan "çarpık veya düzgün" kentleşme-sanayileşme ideolojisinin de bu fetih projesinin bir parçası olduğunu düşünüyoruz.

Kalan son ormanları, yaban hayatını, suyu ve evsizliğe sürgün edilmek istenen yoksul insanları savunmak ve onlarla dayanışmak adına rantçılarla ve efendilerle herhangi bir pazarlığın yapılamayacağını vurgu-

lamak adına bir grup anarşist "Uzlaşma Yok!" pankartlarıyla "3. Köprüye Hayır!" mitinginde *Direnişin Ritmi*'ne eşlik ettiler.

Theresa Kintz'in röportajında belirttiği gibi, antropoloji (biyolojik/fiziksel antropoloji, kültürel antropoloji, arkeoloji ve dilbilimini kapsayan genel bilim dalı), diğer bütün bilim dalları gibi, uygar insanın bir aracıdır. Radikal bir antropolog olan Stanley Diamond şöyle yazmıştı: "Uygarlık, dışarıda fetih içeride ise baskı meydana getirir." Bilimin rolü, bu fetih ve baskıyı haklı çıkarmak ve mükemmelleştirmektir. Antropoloji bu konuda bir istisna değil. Ancak, antropologların (hem kasıtlı hem de istemeyerek) yaptığı çalışmalarla insan-hayvanı ve varoluşumuzun yüzde 99'undan daha uzun bir süredir içinde bulunduğumuz anarşist durumu daha iyi anlayabiliyoruz. Bunu meydana getiren bütün zihinsel ve fiziksel sistemi yerle bir etmeye çalışırken, uygarlaştırıcıların bu tür araçlarıyla çalışmak zorunda kalmak gibi bir sorunla karşılaştık.

İçe ve Dışa Bakan Yabancılar

İlk antropologlar uygarlığın dışında yaşayan 'vahşi'lerden bilgi getirmek için fatihler, misyonerler ve seyyahlar için çalıştı. Her ne kadar tarihsel olarak benzer sonuçlar doğurduğunu görsek de; fatihlerin bu 'ilkeller' konusunda iki seçeneği vardı: onları yok etmek ya da asimile etmek. Asimilasyona öncülük edenler, misyonerler ve bu insanların (iş gücü bakımından) canlı kalmalarını tercih edenlerdi; yine de bu ikisini ayırmak pek mümkün değil. Misyonerlerin umutları, 'dostça' bir ilişkinin önünü açmak ve bu 'vahşileri' tanırları vasıtasıyla 'uygarlaştırmak' yönündeydi. Zamanın çalışmaları, 'vahşilik' ve 'barbarlık'tan uygarlığa yükselme amacıyla kendine hizmet eden çalışmalardı. Yüzyılın sonunda doğrudan saha çalışması ihtiyacına odaklanan Franz Boas tarafından büyük bir dönüşüm gerçekleştirildi. Almanya'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne göç eden Boas, buradaki yerlilerin katledildiğini gördü. Bütün bu bilgilerin bu insanlarla birlikte yok olacağından endişe duydu ve yok edilen tüm bu bilgilerin kaydını tutmak için antropolojik bir dönüşüm başlattı.

Boas'la birlikte, insanların bakış açılarını tanımlama ve kataloglamanın önemi ortaya çıktı. Bu tür bir yaklaşım, bir bilim insanının işidir. Boas ve onun takipçileri her ne kadar iyi niyetli olsalar da, yaptıkları çalışma tamamen öznel. Kişinin gördüğü her şeyi tanımlarken, hiçbir 'nesnellik'ten söz edilemez. Alman filozof Hans Peter Duerr'in 'arada kalmak' dediği; bir kişinin, bir gerçekliği anlayarak başka bir gerçeklikte yaşayanlara anlatmaya çalışması anlamına gelen bir durum vardır. Daha sonra bu kişi, ortada bir yerde, bir kültürün parçası olarak sıkışıp kalır ve böylece o kültürü, diğer kültürün algısıyla gözlemleyebilir. Duerr'in dikkat çektiği nokta, çözüm getireceği şeyi gerçekleştirebilecek hiçbir 'bilimsel yöntem'in olmadığıdır.

Bu durumda, insanlarla ilgili çalışma yapma görevi antropolojiye verilmiştir; ya da Stanley Diamond'ın da dediği gibi, "buhandaki insanların, buhrandaki insanları incelemesi".

Boas'ın başlattığı süreç, Papua Yeni Gine Trobriand'lılar üzerindeki çalışmasından birkaç on yıl sonra, Polonyalı antropolog Bronislaw Malinowski tarafından ilerletildi. Malinowski'nin ilk saha çalışması, Birinci Dünya Savaşı sırasında sürgünden kaçmak için uzak bir adaya taşınmasıyla çok daha uzun bir sürede sona erdi. Bu süreçte, Trobriand kültürünün içine girdi ve daha sonra 'katılımcı-gözlemcilik' adını vereceği bu durumu tanımladı. Malinowski'nin bir bilim insanı olarak Avrupa'ya dönmek yerine, bir şekilde bu 'ilkel' toplumu benimseyişini gördükçe, akla Duerr geliyor. Yine de, durumunun kalıcı olmadığını bildiği için tek ayağını bazı konularda hep dışarıda tuttu.

Bunun, onun çalışmalarındaki geçerliliği silip attığını düşünmüyorum. Bu konulara baktığımız zaman, sadece düşünmemiz gereken her şeyin bunlar olduğunu hissediyorum. Böylesi bir 'gözlem', bir kültürün bütünlüğünün tarafsızlıkla gözlemlenebileceğine ve anlaşılabilirliğine inanarak, beraberinde tarafsız bir bilimsellik getirir. Fransız antropolog Claude Lévi-Strauss, bilimin hâlâ bir mit olduğunu düşünürken, onun 'eksiksiz bir gerçeklik' bulabilme olanağı taşıdığını fark etmiştir. Strauss der ki, "Bilim, bize asla bütün cevapları veremeyecektir. Yapabileceğimiz şey ise, verebileceğimiz cevapların sayısını ve kalitesini yavaşça artırmaktır, ki bu da bilim yoluyla yapabileceğimiz tek şeydir." Bu liberal değerlendirme yoluyla bile, 'acı gerçekler' ile baş başa bırakıldık ve Lévi-Strauss bilimselliği reddederken, her şeye rağmen bilimin destekleyici unsurlarını taşıması.

Bu yolla, antropolojinin bütün olumlu getirileri aynı zamanda uygar iddialardan arınmış bir yolla anlaşılmalıdır. Antropoloji alanıyla ve şu an yüz yüze geldiğimiz sorunları anlayarak, "özünde Buzul Çağı insanları olduğumuz" gerçeğiyle yüzleşiyoruz. Bizler, avcı-toplayıcılarız. Anarko-ilkeli eleştiri, bu anlayışı çok ciddiye alır; çünkü ona göre uygarlık yeni bir icattır ve evcilleştirmenin etkileri de sadece varlığımızı şekillendiren hayata dönme ihtiyacının birer işaretidir. Bununla birlikte, bu bilgiyi desteklememek için ufak bir nedanimiz var. Çünkü bu bilgi, doğrudan biz uygar insanların içindeki bastırılmış avcı-toplayıcıya hitap ediyor. Her zaman dikkat etmemiz gereken şey ise, antropolojinin üstlendiği belirli araştırmaların altında yatan kuru bilimselliktir.

Gerçekliği Yaratmak

Amerikan Yerlisi araştırma görevlisi Vine Deloria Jr., "Kızıl Toprak, Beyaz Yalanlar"

isimli kitabında, 'bilimsel gerçek miti' ile ilgili sorunları araştırıyor. Onu bu yola iten güç ise, Kızılderililer'in 20,000 yıl önce Bering Boğazı'nı geçerek bu kıtaya ulaştıkları yönündeki (en alçak gönüllü tahminlerden biri), iyi satılmış bir teori üzerinde tartışma isteği. Deloria ve diğer Amerikan Yerlilerinin (hepsinde olmasa da) gözünde 'gerçek' olarak yansıtılan bu teori tamamen ırkçıydı. Özellikle bu kitaba karşı yapılan bir suçlama olarak görülebi- lecek 'toprak talebi' konularını temel alan argümanların geçerliliğinden kuşkuluyum. Bir anarşist olarak, her ne kadar hükümetlere karşı bu tür yasal iddiaları anlasam da, herhangi bir 'toprağın' herhangi bir kişinin 'malı' olabileceğini düşünmüyorum. Bu ihtimale bakılmaksızın, pek çok argümanın uzun uzun düşünmeye değerdiğini düşünüyorum.

Bu kitapta, Deloria, bir bilim olarak antropolojinin, ince eleyip sık dokuyarak 'asıl' gerçekliğine getireceği 'kanıt'tan yararlanıyor (her ne kadar, kendisi de aynı hatayı yapsa da). Bu, bütün bilimsel anlayışların paylaştığı ciddi bir problemdir. Yani tüm varlığın altında yatan bir 'mutlak doğru' kavramı (bu 'mutlak doğruluğa' bağlılık, çoğu dini bilim olarak nitelendirilme- me sebep olmuştur). Yapılan ise, 'gerçek' olan şey için ihtimallerin gözlemleyenler tarafından 'gerçek bilinen' şey içerisinde sınırlandırılmasıdır. Çoğu insan bilimin sadece teorileştirdiğini anlamakta zorlanır. Bu durumda, insanların bu kıtaya Bering Boğazı'nı geçerek geldiklerini sadece farz etmek mümkün olur. 'Bilimin' yada 'yerlilerin' tarafını tuttuğumu söyleyemem (çünkü zaten böyle taraflar yok), ama bilimsel 'gerçeğin' diğer olasılıklara bakma yeteneğimizi kısıtladığını düşünüyorum. Anladığımız kadarıyla sorun, neyin 'doğru' veya 'yanlış' olduğunu çözmeye çalışmakta değil. Sorun, bu tür değerler taşıyan ve bu değerleri diğerlerine zorla kabul ettirebilen bir sistemi uygulamaktadır. Theresa gibi, ben de savaş hikâyelerine biraz ilgi duyarım ve yaşamlarımızı yeniden yabarılaştırmak için mitik ve ekolojik bir bilincin önemli olduğunu düşünürüm. Ama antropolojinin sadece uygarlığın temelini oluşturan ve onun devamlılığını sağlayan, evrenselleşmiş ve kurumsallaşmış mitlerin yapısal olarak çözülmesinde önemli bir rolü olabileceğini düşünüyorum.

Kataloglayan Fetih

Arkeolojinin geçmişi de antropolojinin geri kalanından pek de farklı değil. Malinowski'nin antropolojinin saha çalışmasına getirdiği türden bir gözlemin arkeolojik kazıların temelini oluşturduğu söylenebilir. Arkeologlar, Darwin'in İnsanın Türeyişi (1859) kitabına kadar Kilisenin 'yaratılıştan' bu yana geçen zaman olarak izin verdiği 6,000 yıldan daha eski bir geçmişin var olduğunu fark etmeyecekti. Yeni dünyada, Boas eleştirileri gelene kadar ka-

zaların yapılış şekli değiştirilmemişti. Bil-
diğimiz kadarıyla arkeolojik kazılar, Lewis
Binford'un 1947'de Karbon-14 tarihleme
teknığının ortaya çıkmasından, evrim teo-
risinin belirgin bir şekilde kullanımından,
kültürel ve ekolojik kavramların çalışma-
lara dahil edilmesinden ve sistemler teo-
risinin kullanımından sonra, 1960'larda
bugünkü halini almıştır.

Arkeoloji, esasında, bugünkü kalıntılar ışı-
ğında geçmişin incelenmesidir. Arkeolog-
ların yaptıkları, yalnızca belirli materyalle-
rin daha yakın tarihlerde yaşamış insanlar
tarafından nasıl kullanıldığı ya da benzer
materyallerin ortak kullanımı bağlamına
oturtulduğunda gerçekten faydalı olabilir.
Aslında arkeolojinin yapması gereken şey,
maddelerin dünya üzerindeki kesin konu-
munu bulmaktır. Arkeologların işi, tam an-
lamıyla, geçmiş kazmak ve bulgularının
sonuçlarını teorileştirmektir. Bu, pek çok
şekilde, büyük bir dezavantajla çalışmak
ve bir sürü spekülasyona doğru ilerlemek
anlamına geliyor. Ama Theresa'nın da
vurguladığı gibi, yetersizliklere rağmen ar-
keolojiden pek çok şey öğrenilebilir. John
Zerzan, Jared Diamond ve Clive Ponting
gibi yazarlar bu bulguları alıp uygarlık
eleştirisine ekleyenlerden bazıları.

Burada sorunlu olarak gördüğüm şey ise
tüm bunların gerçekliğidir. Uygarlığın
doğasındaki sorunlara işaret eden toplan-
mış bütün bilgilerin etkisini geçersiz ilan
etmekte bir amaç göremesem de, bunun
kendine hizmet etmeye başladığı bir nok-
ta olabileceğini düşünüyorum. Aramayı
durdurmamız gerektiğini söylemiyorum;
ama bu arayışın, kendini göstermeye baş-
lamış olasılıkları alt etmesinden endişele-
niyorum. Bu soruları Theresa'ya yazarken,
aklıma sürekli bir şey takılıyordu: uygar-
lığın her şeyi eline yüzüne buluşturduğunu
ve insanların ekolojik olarak evrimleştiği
yaşamın bu olmadığını biliyoruz; ama bu
konuda bir şey yapmadan önce kaç kez
daha bunu iddia olarak öne sürmemiz
gerekir? Bu insanları bir şey yapmaya
çalışmamakla suçlamıyorum, ancak genel
olarak endişeleniyorum.

Antropoloji alanına baktığımda, sürekli
olarak Boas gibi uygarlığın sorunlarını
kaydeden ve kataloglamaya uğraşan in-
sanlarla karşılaşıyorum. Aklıma gelen şey,
Vietnam Savaşı'nda üç Amerikalı askerin
Vietnamlı bir kadına tecavüz ettiğini bel-
geleyen bir fotoğraf. Savaş fotoğrafçısı
(aynı zamanda gazeteci), sürmekte olan
yıkımı diğerlerini harekete geçmeye teşvik
edeceği umuduyla sürekli olarak kaydet-
meyi iş haline getirmiş. Başkalarının biz
harekete geçmeden önce geleceği umu-
duyla kaydetmeyi bırakmamız ve kendi-
miz bir şeyler yapmamız ne kadar sürer?
Pek çok yönden antropologlar da bu savaş
fotoğrafçısı gibidir: gözlerinin önünde sür-
mekte olan yıkımı izleyip, kaydederek.
Belki de bu, evcilleştirmenin bireye olan
biten üzerinde hiçbir etkisi olmadığını his-
settirmek için kullanılan güçsüzleştirme
politikasının bir başarısızdır; ama benim
duygularım, saf, devrimci duygular olarak
kalmaya devam ediyor. Yine şunu sormak
zorunda hissediyorum: Yuvamız ve bütün

hayat yerle bir edilirken, sadece gözlemci
olmayı bırakmamız ve bir şeyler yapmaya
başlamamız için ne gerekiyor? Antropolo-
jinin, uygar 'gerçekliğe' karşı bir silah ola-
rak kullanılabileceğini düşünüyorum; ama
korkarım ki bilimsel anlayış içerisinde kal-
dıkça, hepimizi yıkımın katilimci-gözlem-
cileri yapmaya çalışacaktır.

Theresa'nın da söylediği gibi, arkeologla-
rın işi bugün buldozerlerin yaptığıyla aynı.
Bu, biraz zor bir durum olabilir. Yatırım-
cılarının dikkate almadan toprağı tümüyle
mahvedeceğini bilerek, insanın geçmişiyile
ilgili parçaları ortaya çıkarmaya çalışmak
doğru bir şey midir? Bu, yatırımcılara kar-
şı bir caydırıcı olarak kullanılabilir mi? Ya
da kazı, yatırımcılar yapsa da yapmasa da,
toprağı temizlemenin bir başka yöntemi
midir? En önemlisi, ben, yıkımı en başın-
dan durdurmaya ve baktan bir durumdan
en iyi sonucu çıkarmamaya çalışıyorum.

Devrimci Potansiyel

Theresa, Pierre Clastres, Marshall Sahlins,
Richard B. Lee ve Stanley Diamond gibi
radikal antropologların çalışmaları, anar-
şist eleştiri ve eylemin ilerlemesi için ha-
yati önem taşıyor. Antropoloji tarafından
ortaya çıkarılan şeyler vazgeçilemeyecek
kadar değerli. Bu alanlardaki insanların
çalışmalarındaki potansiyel etkiyi fark et-
melerini görmek ilham verici. Ancak, bu
kanıtları sadece 'bulgu' ve 'kanıt' olarak
kullanmamak da aynı derecede önemli.
Uygarlığın ötesine geçerken, içimizde
uyuyan yabaniliği yeniden uyandırmak
için bu tür bilgiyi kullanmamız gerekecek.
Antropoloji, yalnızca bize hitap ettiği süre-
ce ve ona dönüşmeden onu kullanabilece-
ğimiz süreç önemli kalacaktır.

Aynı şey tarih ve diğer bilimler için de
geçerlidir. Kişisel olarak, evrim kuram-
cılarının çalışmalarının dindar fatihlerin
bilimsel mitlerini tahtlarından etmek açı-
sından çok önemli olduğunu düşünüyorum.
Ancak, yeniden yabanileşen bir insan
olarak, bir bulgunun potansiyelini sorgula-
ma zorunluluğunu da hissediyorum. Bütün

geçmişimizin önemli ayrıntılarını 'bilme-
miz' ne dereceye kadar önemlidir? Önemli
olan, bir parçası olduğumuz yaşam toplu-
luğu kapsamındaki varlığımızı artıracak
mitolojik (kurumsallaşmamış) bir bilinçtir.
Uygarlığın başarısı, gerçekliğimizi ayrı
olarak var olduğumuz şeylerin temeline
indirgemekle ortaya çıkmaktadır.

Yukarıda bahsettiğim şey, kasıtlı bir ce-
halet veya 'bilgi'ye sırtını dönmek değil,
neyin insan-hayvanın parçası olduğunu
sorgulamaktır. Kendi anlayışına göre;
mitik ve yazılmamış bir bakış açısı, teori-
leştiriyor olduğumuz dünyaya dair öznel
çıkarımlar olmadan tarih ve bilimden elde
etmeyi umduğumuz şeylere ulaşabilir ve
dünyayla birlikte akıp gidebilir. Burada
ortaya çıkan sorun yer değiştiriyor. Fetiş
ve sömürüyü haklı çıkarmak ve devam et-
tirmek için, uygar evcilleştirme tarafından
baskı altında tutulmuş ilkel bilincin yeni-
den uyandırılmasıyla ilgileniyorum. Sü-
rekli şu tür sorularla karşılaşırız: Uygar
gerçekliği şekillendiren bu şeyleri onu yok
etmek için nasıl kullanabiliriz? Burada sa-
dece sorunlu olarak gördüğüm şeye işaret
edebilirim. O da, bu durumda, antropoloji
gibi bilimlere tümüyle inanç duymak ve il-
gimi çekmeyen bir şeye ilgisiz kalmadan
benliğime hitap eden şeyi kullanmak.

Bu tartışmayı uzatmadaki amacım, onları
üreten sistemi kullanmadan bu tarz bul-
guları kullanmanın bir yolunu öğrenmek.
Uygarlığa karşı bir isyanın, uygarlığın bi-
limciliğine (Akıl) karşı bir isyana ihtiyaç
duyacağını düşünüyorum. Theresa'nın bu-
rada ortaya koyduğu şey, bu alanda olup
bitene dair içeriden bir bakış. Onun görüş-
lerine tümüyle katılmıyorum, ama (Lévi-
Strauss'un kesinlikle anlayacağı gibi) bir
'mucizebilim' olarak antropolojinin yanlı-
lığı veya yanlılıklarına sahip olmadan onu
içeriden devirme girişimlerine saygı du-
yabilirim. Anarşiye giden yol, akılcı mu-
halefetin yolunu tıkayan 'kutsal inekler'in
doğruluğunu sorgulamayı gerektirecektir;
böylece ilkel benliğimize dönebiliriz.

Çeviri: CEHENNEME ÖVGÜ

Çeviri Notları:

- Franz Boas: 1858-1942 yılları arasın-
da yaşamış, aslen Alman, Amerikalı
antropolog.
- Hans Peter Duerr: 1929 doğumlu, Al-
man fizikçi. Aynı zamanda felsefeyle de
yoğun olarak ilgilenmiş.
- Trobriand Adaları: Yeni Gine'nin doğu-
sundaki, küçük adalar topluluğu.
- Claude Lévi-Strauss: 1908-2009 yılları
arasında yaşamış, Fransız antropolog.
Yapısalcı antropolojinin en önemli ismi
olarak geçer.
- Kırmızı Toprak, Beyaz Yalanlar (Red
Earth, White Lies): [http://en.wikipedia.
org/wiki/Red_Earth,_White_Lies](http://en.wikipedia.org/wiki/Red_Earth,_White_Lies) (İngi-
lizce)

CinnetModern
Çeviri Grubunun katkılarıyla...

Beşiktaş'ta 26 Aralık 2010 pazar günü öğlen saatlerinde aynı cadde üzerinde bulunan McDonalds ve Burger King tarafımızca sabote edilmiştir.

Sabotaj, hazırlamış olduğumuz boya bombalarının mekanların çeşitli yerlerine ateşlenerek bırakılması ile gerçekleştirilmiştir. Eylem sonrası personel ve müşteriler panik yapmaları dışında herhangi bir zarar görmemişlerdir.

Yapmış olduğumuz eylem, fast food zincirine ve tüketim kültürüne karşı şüursel bir tepkidir. Hayvanlar hala hayattayken derilerini yüzen fast food canılığı hayvanları katlettiği sürece ve tüketim kültürü yüzünden dünya bok çukuruna dönüştükçe eylemlerimiz sertleşerek devam edecektir.

İsyancı Selamlar
KARA ÖFKE

Geçtiğimiz hafta İtalya'nın Roma kenti Şili, İsviçre, Venezuela ve Yunanistan konsolosluklarına yönelik bombalı saldırılarla sarsıldı. İtalyan polisi saldırıyı FAI/Informal'in (Enformal İtalyan Anarşist Federasyonu) üstlendiğini bildirdi. FAI/Informal'in bu eylemleri Yunanistan, Şili, Meksika, İspanya ve Arjantin'deki anarşist tutsaklarla dayanışmak için gerçekleştirdiği belirtiliyor. Şili konsolosluğunda patlayan bomba bir kişinin yaralanmasına neden oldu.

FAI/Informal, 2003'ten bu yana benzer eylemlere imza atan bir örgüt olarak tanınıyor. Daha önce Avrupa Komisyonu Başkanı olarak görev yaptığı dönemde Romano Prodi'nin Bologna'daki ikametgahı (21 Aralık 2003), Avrupa Halkçı Parti Grup Başkanlığını yürüttüğü sırada Hans-Gert Pöttering (5 Ocak 2004), Milano ve Cenova'daki jandarma kışlalari (3 Mart 2005), Fossano'daki jandarma okulu (3 Mart 2005), Milano Üniversitesi (15 Aralık 2009) ve Milano'daki bir postaneye (27 Mart 2010) bombalı paketlerin gönderilmesi, örgütün ses getiren eylemleri arasında yer almıştı.

Suç Özgürlüğe Atılan Bir Adımdır...

Pek çok suç olarak değerlendirilen konudan dolayı devlet mekanizmaları tarafından yargılanan ve hapsedilmeye çalışılan bir bireyim...ancak yaptıklarımı düşündüğümde hiç birinin suç olduğuna inanmıyorum. kısaca anlatmaya çalışayım;

Bana sokaklarda içki içtiğimden dolayı bir çok para cezası verdiler (ödedim tabi ki) neymiş efendim çevreyi rahatsız etmişim halbuki beni rahatsız etmeyen birine rahatsızlık verme meyilim hiç olmamıştır... Duvara yazı yazmaktan para cezaları verdiler (ödedim ödemeyeceğim).

neymiş yazı yazmak yasakmış yasaksa niye zorunlu eğitim diye bir şey var ve o eğitimde niye yazı yazmayı öğrettiler...

Marketten hırsızlık yaptığım için hırsız olarak yargılandım şöyle düşünüyorum hiç bir insan doğduğunda herhangi bir şeye sahip değildi.

Öyle ki hepimiz çıplak doğduk ve satılanların her biri bütün insanlığın üzerinde yaşadığı ve eşit haklarının olması gerektiği bir dünyanın malı yani kısaca bizim toprağı-

mız-bizim suyumuz-bizim şuyumuz-bizim buyumuz ayrıca çalarken üzerimde para denen kağıt ve metal parçaları yoktu her şeyin bedava olması gerektiğine inanıyorum...konut dokunulmazlığını ihlal etmişim, dışarıda yatıyordum

üşümeye başladım kendime bi yer bulamadım gezerken bi ev gördüm kapısına vurdum açan kimse olmadı zile bastım yine açan olmadı...

bir başka ayrıntı dikkatimi çekti pencere açıktı tel örgüsü vardı yırttım ve içeri girdim yatağa uzanıp uyumaya başladım daha sonra ben uyurken birileri gelip beni dürttü bir-iki jop sallayıp beni hırpalayıp karakola götürdüler (kullanmadığımız bir evde neden ihtiyaç duyanların barınmasına izin vermezsiniz ki)...askerlik yapmak istemediğimi-sınırların olmadığı bir dünyada yaşamak istediğimi söyledim...

bankalardan-gsm operatörlerinden alabildiğimi alıp borçları ödedim...ulaşabildiğim bir kaç kişinin elektrik-su-doğalgaz-adsl borçlarını üzerime aldım...

yapabilsem tüm dünyanın borçlarını üzerime alırdım (her şey bitmedi henüz). evet ben bir suçluyum sizleri rahatsız ediyorum ,borçlarımı ödemiyorum, kullanılmayan evlerinize giriyorum uyuyorum,marketlerden çalıyorum vs..

Lütfen bir düşünün her harcamanızda gözünüzün görmediği birçok vergi olarak sizden çalan devlet suçsuz mu...

fikirlerinizi sokağa yazdığımız sizi yargılayan devlet suçsuz mu...

ihtiyaçlarınızı yeterince karşılamana karşı koyan bir ekonomik sistem ve onun koruyucusu devlet suçsuz mu...

gerek sokakta yaşamaktan-gerek yetersiz beslenmeden dolayı ölenlerden-kendine itaat etmeyenleri yok eden bir devletin suçsuz olması normal mi???

peki bunları kim yargılayacak?

ÖZKAN KURU
23.12.2010

Minimum Güvenlik

by Stephanie McMillan

indir/download:<http://www.internationala.org/index.php/kutuphane/dergi.html>

internet üzerinden oku/read online:<http://www.issuu.com/internationala>

iletişim/contact: audioslave@riseup.net